wõerastele aset tehes, iseäranis seal, kus muidogi kitsikus elamisses kassinaste maad oli. Alewi otsas, teisteſt majadeſt natuke eemal, seisis üks weike urtsik, kus muud ei elanud, kui üks wana eidekene oma kahekümne aastase poea-poeaga. Wana eit oli waga ja jumalakartlik, aga poeokene üsna Ilma laps.

Senni kui rahwas igal pool ümberringi sisse tungiwate waenlaste pärast mures ja tuskas olid, et jooksmine ja tallitamine kusagilt ei lõppenud, istus wana eit wokki taga nii rahulikult, kui ei oleks waenlasi maa ilmas olewad, ja laulis:

„Issand, Sino sülle puistan
Ma kõik mured piinaga!“

„Wana ema!“ ütles noormes: „mina ei mõista, kuda teie nii rahulikult ja mureta wokki taga istudes wõite laulda, kus meie kõik suures kurbtusses oleme. Waenlasi tuleb igal silmapilgul rohkemine linna, ja natokese aea pärast saab meie urtsik kui sippelga pesa neist täis olema. Mis siis teha? Nemad saawad üht ja teist tahtma, mis meil ei ole anda, ja selleſt tõuseb riido.“

Waga wana eideke ei pannud poeokese sõitlemist tähele, waid laulis kui enne oma wokki taga:

„Wotta meile müüri teha
Ümberringi, elde Issand!
Lase waenlast irmo näha;
Jää sa meile warjuks, Issand!
Sino püha, wägew käsi
Aitamast ei ial wäsi.“

Ustmata kergemeeline noormes ei tunnud suuremat kui ilmliko asjade seadusid, sellepärast ütles tema naeratades: „Wana eit! mis tühi jut se on? Ei jõuaks teie armas Jumal nii ruttust müüri meie ümber ehitada, et sest tänase waenlaste wasto warjo leiaksime. Waenlasi tuleb praego linna märawast sisse, ja ürikese aea pärast saab neid nii palju siin olema, et teid kõige wokkiga toast wälja kihotawad.“

Aga wana eit ei kuulnud tema jutto, waid laulis:

„Wõtta meile müüri teha,
Ümberringi, elde Issand!
Kindel, poeg! on mino lootus:
Et kui armas Jumal tahab,
Wõib Ta meile müüri teha;
Mis ta tahab, sünnib kohe!“

„Kuulge! wana ema,“ üüdis poeg: „kuulge oma kõrwaga, kuda trummide parin ja sõapasonate elin ika ligemale jõuawad.“

Mis noormees rääkis oli tõsi. Trummid ja pasonad kuulutasid sõa wää tulikut; wahe peal irnosid obused ja müdisesid raske wankrite rattad, mis suuretükka ja muid karwitusi linna wedasid. Waga wana eit jäi wokki juure ja laulis:

„Wõtta meile müüri teha
Ümberingi elde Issand!“

Nüüd kuuldi selgeste, kuida waenlased igas paigus naabri majadesse tungisid, kust nende wandomine, käratsemine, riid ja joobnud jändamine

Maa-rahwa Kasuline Kalender 1852, lk. 19